

(líkú) lá undir, heitir „Startradssteinur“ síðan.

Þetta líd var mér sagt saga þessi of manni einum, er
heima átti í Gunnvorjaheppi 1931, en elsti manni ég min
nafn hans. (Pálhildsson í líd?)

Nesfj avör, 30. apríl 1932.

Stúlka

Þrjú þín, sem bræma stúlka

Stúlka notkur af Vesturlandi lá fyrir dauðanum
í Vápfilsstaðahelli. Ein hjólmannarkona, sem þá var og
er mástæ eum, hét Anna. Einhverju sinni, er hún var
inni hjá veldu stúlkanum, ad hjólm. h. um, sagði hún við
hona:

„Gædu nú svo vel, Anna mín, ad taka saman allt dótú
mitt og bréfin mín og koma und þad hingud inn til mín; og
etla ad athuga þad allt og biðja þig ad adgreina þad með
mér, því þad er settuad í því, sem ég vil ekki láta liggja
eftir mig, heldur bræma þad áður en ég dey, sem nú verður
ekki langt ad líða út þessu.“

Anna hjólmannarkona gædi þad sem stúlkan bad hana ad
gera fyrir sig og adgreindu þot svo dótú og bréfin vandlega í
tvo flakka, eftir því sem stúlkan sagði fyrir um þad. Ad
því brúum tótt Anna allt saman, dótú og bréfin í tvo

böggla og það stúlkan hana fyrir annan böggulinn, að geyma hann og senda vestrar, en breuma hinni, strap sem hún vori eldinn.

Anna tók þann böggulinn með sér, sem hún átti að geyma, en hinni lét hún vera eftir í herbergi stúlkunnar; stúlkan dó svo á áldinnu dögum förum dögnum síðar.

Þú var það (og er?) venja þar í hálum, að þogar einhver deyr þar, er lífið ekki búið í lífshúsi þys en 6 kl. tíminum eftir andlátid, og þá inn í stofu nr. 13. sem áður var sjúkrastofa. Líf stúlkunnar var því elti búið þangad (í herbergi 13.) þys en næstu morgun og að því tínu tídu Anna ein af vöðukonum hálisins, að fara inn í herbergi það sem stúlkan dó í, og taka þar böggul þann sem breuma átti og breuma hann, en vöðukonan gleymdi bögglinum. Henni svo fram í nótt, að eltverk var til tíðinda, en um nóttina er hringt frá einhverri sjúkrastofunni. Vöðukonan fer fram og getur að, hvaða númer hafi hringt og sér þá, sér til mikillar undrunar, að það er nr. 13., þar sem stúlkan lá líf og vagna þess að hún tinn þessu elti, fer hún inn í næstu stofur, nr. 10., 11. og 12. til að vita hvort elti hafi veid hringt frá einhverri þeirra. Eftir, enginn hafði hringt frá neinu, þeirra. Vöðukonan lýkur því uppskriftu á nr. 13., lítur inn og man þá alt í einu eftir bögglinum, sem hún átti að breuma kvöldid áður. Alt þangad til hafði hún steingleymt bögglinum, en hringingur frá nr. 13. hafði minnt hana á hann. En hvar hringdi þaðan? Það veit

enginn þann dag í alag og fór eldri stéttid, því enginn hafði
 hornid til hugar að ganga þar um, enda engin önnur vöðu-
 Horn í fötum í þeirri stétt en sú, er breima átti böggulinn
 og fléymt að gengu þad.

(Sögu Davíds Gestasmar frósm. í Vefelsstöðum
 7. ágúst 1932. ~~Þor~~ Þorvaldsson).

Stúlkun, sem getti yfir málninguna
 Davíð Gestasmar frósmidar í Vefelsstöðum var að mála gólf
 fyrir framau eldhúsdys halisinn. Að gólf þvi er Davíð var
 að mála, lágu að einu einar dys, auk þeirra er að eldhúsinu
 lágu. Nú var Davíð að ljúka við málninguna með því að
 bera fernis á hana og láta fjálin yfir, svo að, of um vörðgenju,
 yrði málningin og ferniseringin stöki stend. Nú leidd hann
 réttir hendina upp að einnu veggnum, eftir fjól sem þar stóð
 við vegginn, kemur ein stúlkun aftan að honum og leið til að
 fara inn í eldhúsið. Davíð verður afur við og segir:

„Hvæ er að fara! Því Hornist stöki héra um, fyr er ég er búinn
 að leggja fjálinn á gólfid, annars eydi loggid þér þetta fyrri mér.
 Og svo bandar hann hendi við stúlkunni, svo hún hornist stöki
 lengra, en þá hvar þur hún honum gjör samlega á þess að hún fari
 út um dýrmar, sem Davíð stóð nú við eða inni eldhúsið.

Davíð rannstakadi nú vandlega, heort nokkur af ljúktum -
 Hornunum hefðu verið farma á fjerd, en þar hafði engin þeirra komið
 Aftur á móti var stúlkun en lánu þar á helium fyrri nokkru,